

steres den og den Ydelse, saa bliver Ydelsen fordelt saa godt, at der ikke er meget at sige dertil, og saa har man den gensidige Kontrol, idet ingen vil være bekendt, at hans Nabo skal levere det, som det tilkommer ham selv at levere. Det hele vilde være gaaet ganske anderledes sikkert og let end med den Lov, vi har vedtaget.

N. Frederiksen: Jeg er tilfreds med, at jeg har gjort det ærede Medlem (Pinstrup) en Glæde. Hvis det ærede Medlem kan huske Landboforeningernes Forslag, maa han vist indrømme, at den Forbeholdelsesret, der i det Forslag var indrømmet den mindre Jordbruger, ikke tilnærmelsesvis var saa stor som den, den nugældende Kornlov indeholder. Angaaende Kontrollen vil jeg sige, at det er rigtigt, at den neppe vilde have været af samme Art som den, man nu prøver paa at gennemføre, den vilde have været langt lettere, men den vilde have været fuldstændig værdiløs.

Ordføreren for Forespørgerne (Spørron-Fiedler): Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) sagde, at der ikke fra vor Side i Folketingsudvalget var blevet stillet Forslag om Ligningens Nedsættelse. Det er rigtigt, men det havde sin Grund i, at Venstre ikke vilde være med, og saa er der ikke megen Mening i, at en eneste Mand stiller et Ændringsforslag, naar han ved med Sikkerhed, at det ingen Betydning faar; saa er det almindelig god Skik og Brug, at man haaber, at man i det andet høje Ting er fornuftigere, men da Venstre i Landstinget heller ikke vilde gaa med; havde det konservative Folkeparti i Landstinget ikke andet at gøre end det, vi gjorde i Folketinget, nemlig intet Medansvar at ville tage for denne Lov.

Den højtærede Ministers Udtalelse om, at vi kan faa tilstrækkeligt Salpeter; glæder mig overordentlig meget. Jeg haaber rigtig nok, at „tilstrækkeligt Salpeter“ ikke er det samme som de 28 pCt., vi fik i Aar; for det var i høj Grad utilstrækkeligt.

Den højtærede Minister siger, at det, de vil have i Sverige og Norge, er netop Korn. Ja, vel, det er meget rigtigt; men de skal handle, og de maa da tage Hensyn til den, de handler med. De har Salpeter, som de vinder af deres Luft ved Hjælp af deres

Vandfald. Det andet Land har Tømmer, de savner ingen af Delene, men naar vi skal af med vort Korn, savner vi det. Derfor: Sig til dem paa god Handelsvis — og det er en loyal Maade at handle paa —: I sælger det, I ikke kommer til at savne, selvfølgelig vil vi give det, vi savner mindst, og ikke det, vi savner mest, og det, vi savner mindst i Øjeblikket, er Smør. Der er derfor ikke Mening i, at vi skal af med det, vi savner mest, nemlig Korn.

Der er ingen som helst, der tænker paa at nedsætte Brødrationen. Hvis det staar Landbruget klart, at en Indskrænkning i Kornudskrivningen uvægerlig vil medføre, at Brødrationen skal nedsættes, er der ikke een Landbruger, der ønsker det. Det tør jeg sige. Men man mener, at man har regnet lidt for rundeligt. Det er oplyst, at vi af Brødkorn har 430 000 Tønder fra i Fjor, og det er dog altid en Post. Det forekommer mig, at naar Ernæringsraadet regner en Reserve ekstra — jeg ved ikke rigtig, hvad den Reserve specielt skal bruges til; hvis man ikke tænker sig den Mulighed, at det kan gaa lige saa galt som i Fjor, hvor Opbevaringen sine Steder var ganske uforsvarlig, saaledes at store Kvantiteter Korn blev ganske ubrugelige til Menneskeføde — og denne Reserve udgør 10 pCt. eller 600 000 Tønder; er det ingen ringe Reserve. Vi vilde ønske, at vi havde 10 pCt. ekstra som Reserve hjemme; det vilde stive os ganske overordentlig af. Jeg nævner ogsaa en lille Post som de 240 000 Tønder til Hønsene. Det er jo rart for Folk at kunne holde Høns, men det er ikke morsomt for Landboerne at afgive Korn uden selv at kunne holde Høns, naar de kun maa holde tilbage 18 Tønder for hver stor Hest. Hvis de har ca. 50 Tdr. Land pr. Spand Heste, kan de ikke en Gang klare sig med 18 Tønder pr. Hest. Det er i og for sig ganske fornøjeligt at se, at man regner 240 000 Tønder til Hønsene; og jeg haaber, at Landbruget i alt Fald faar noget af det igen.

Til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) skal jeg sige, at det har været mig til nogen Husværelse, at vi er to, der ikke kan faa Superfosfat trods den store Rigelighed. Det er dog altid noget, at man har en Lidelsesfælle. Vi skal bruge Superfosfat til Efteraaret til Vintersæden, og faar vi ikke det, kan der maaske blive Anledning til at nedsætte Brødrationen, for